

Intervijas formā veidotais stāsts “Deizija Džonsa & *The Six*” vēsta par jaunu, aizrautīgu dziedātāju, kura pieauga 20. gadsimta 50. un 60. gados Losandželosā. Grupa *The Six* popularitātes virsotni sasniedza tikai pēc tam, kad Deizija kļuva par viņu vadošo vokālisti, tomēr šīs spilgtās sievietes klātbūtne radīja arī drāmu, intrigas un spriedzi starp viņu un grupas vadītāju Billiju Dannu. Mūsaprāt, nevajadzētu uzzināt pārāk daudz par šo grāmatu pirms tās lasīšanas; ļaujiet grupas dalībnieku intervijām (tās nav īstas, lai gan tādas šķiet) pārņemt jūs savā varā un atklāt šo neatkārtojamo stāstu.

Amazon Book Review

Šī grāmata ir tik aizraujoša, ka es to izlasīju vienas dienas laikā. Un Teilore Dženkinsa Rīda ieveda mani 70. gadu mūzikas burvīgajā pasaulē tik pārlicinoši, ka to nav iespējams aizmirst. Tēli ir smalki detalizēti un pārlicinoši. Deizija kopā ar *The Six* iekaroja manu sirdi, un tas pats notiks arī ar jūsējo, ticiet man!

Rīza Viterspūna

Ikviens šīs grāmatas personāžs ir apburošs, tomēr zvaigzne neapstrīdami ir Deizija. Viņai piemīt spožs talants, viņa dzīvo pēc saviem noteikumiem un nekad neraizējas par savas seksualitātes radīto iespaidu. Kā lipīga dziesma, kuras vārdi uzrunā jūsu dvēseli, Teilores Dženkinsas Rīdas romāns “Deizija Džonsa & *The Six*” ievēdīs jūs citā pasaulē.

Associated Press

Teilores Dženkinsas Rīdas stāsts atgādina īstas rokgrupas memuārus un uzbur tik patiesu 70. gadu mūzikas pasaules gaisotni, ka neviļus šķiet – fonā saklausāmi *Fleetwood Mac* vai *Led Zeppelin*. Autorei piemīt nepārspējams talants radīt pārlicinošus tēlus un spēcīgas emocijas, kas lasītājiem nodrošina autentisku klātbūtnes sajūtu.

Booklist

TAYLOR JENKINS REID

Daisy
& Jones
the Six

TEILORE DŽENKINSA RĪDA

Deizija Džonsa & the Six

No angļu valodas tulkojusi

Ingūna Martinsone

821.111(73)-31
Dž 420

Taylor Jenkins Reid
DAISY JONES & THE SIX

Copyright © 2019 by Rabbit Reid, Inc.
All rights reserved.

Cover art © 2023 Amazon Content Services LLC
Used with permission.

Šis ir literārs darbs. Visi tēli un notikumi ir autore iztēles radīti un izmantoti literāram mērķim. Jebkāda līdzība ar reālām personām, dzīvām vai mirušām, reāliem notikumiem un vietām ir nejauša.

Teilore Dženkinsa Rīda
DEIZIJA DŽONSA & THE SIX

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Elīna Vanaga*
Korektore *Diāna Graudiņa*
Maketētāja *Dace Polkmane*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. T-842.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ingūna Martinsone, 2024
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-239-6

Bernardam un Sallijai Heinsiem

Godīgs mīlasstāsts... ja tāds vispār kādreiz ir bijis

AUTORES PIEZĪME

Šī grāmata ir mēģinājums parādīt plaši pazīstamās 20. gadsimta 70. gadu rokgrupas “Deizija Džonsa & *The Six*” ceļu uz slavu, kā arī atklāt iemeslus, kas noveda grupu pie tik spējās izjukšanas Čikāgā 1979. gada 12. jūlijā.

Pēdējos astoņus gadus esmu intervējusi grupas bijušos dalībniekus, viņu ģimenes, draugus un industrijas eliti, kas bija viņiem līdzās tajā periodā. Grāmatā publicētā mutvārdu vēsture ir veidota no šīm sarunām, atbilstīgajiem elektroniskā pasta sūtījumiem, transkripcijām un dziesmu tekstiem. (Grupā albuma “Rītausma” dziesmu pilns tekstu apkopojums atrodams grāmatas beigās.)

Mans mērķis bija iegūt pēc iespējas daudzpusīgāku skatījumu, tomēr tas izrādījās teju neiespējami: dažus potenciālos interviju varoņus bija grūti atrast, daži bija pretimnākoši, savukārt citi – nepavisam, un daži diemžēl jau bija aizgājuši viņšaulē.

Šī ir pirmā un vienīgā reize, kad grāmatā apkopoti komentāri, kurus par kopā pavadīto laiku snieguši grupas dalībnieki. Tomēr uzreiz jāpiebilst: gan lielās lietās, gan sīkumos vienu un to pašu notikumu katrs grupas dalībnieks redz atšķirīgi.

Patiesība visbiežāk atrodas kaut kur pa vidu.

**GRŪPIJA
DEIZIJA
DŽONSA**

1965-1972

Deizija Džonsa piedzima 1951. gadā un uzauga Holivudhilsā Losandželosā Kalifornijā. Slavenā britu gleznotāja Frenka Džonsa un franču modeles Žannas Lefevras meita sāka gūt ievēribu Sansetstraipā jau sešdesmito gadu otrajā pusē, būdama vien pusaudzes vecumā.

ELEINA ČONGA (biogrāfe, grāmatas “Savvaļas puķe” autore): Deizijā Džonsā bija kaut kas ļoti valdzinošs jau tad, kad viņa vēl nebija kļuvusi par slaveno Deiziju Džonsu.

Bagāta baltā meitene, augusi Losandželosā, brīnišķīga jau kopš bērnības. Viņai ir satriecošas acis, lielas un zilas – tumši kobaltzilās. Viens no maniem iemīļotākajiem pastāstiņiem par viņu vēsta, ka astoņdesmitajos gados kāda krāsaino kontaktlēcu ražotājkompanija pat izveidojusi toni “Deizijas zilais”. Viņai ir vara krāsas mati, biezi un viļņaini, ļoti kupli. Vaigukauli – tik izteikti, ka gandrīz šķiet uztūkuši. Viņai ir arī neticami pasakaina balss, kuru viņa pat nav izkopusi, ne reizi nav bijusi pie vokālā pedagoga. Viņa ir dzimusi ģimenē, kurai pieder vai visa pasaules nauda, un viņai ir pieejams viss, ko vien sirds kāro, – mākslinieki, narkotikas, klubi... viss un katrs viņai par prieku.

Taču Deizija ir viena. Nav ne brāļu, ne māsu, ne citu ģimenes piederīgo Losandželosā. Vien divi vecāki, tik ļoti iegrimuši paši savā pasaulē, ka meitas eksistence viņiem ir samērā vienaldzīga. Tiesa, vecāki nekad neatsakās no iespējas likt meitenei pozēt viņu draugiem māksliniekiem. Tieši tādēļ ir tik daudz gleznu un fotogrāfiju, kurās redzama Deizija bērnībā. Mākslinieki, kas

ierodas viņu mājā, pamana Deiziju, ievēro, cik meitene ir brīnišķīga, un vēlas šo skaistumu iemūžināt. Tam par spīti, kā runā, neesot nevienas Frenka Džonsa gleznas, kurā viņš būtu atainojis savu meitu. Viņš ir pārāk aizņemts, gleznojot kailos modeļus vīriešus, tālab meitai nepievērš īpaši lielu uzmanību. Un lielākoties Deizijas bērnība aizrit vientulībā.

Patiesībā viņa ir ļoti sabiedriska, pozitīvi noskaņots, draudzīgs bērns. Itin bieži Deizija lūdz apgriezt viņai matus tikai tāpēc, ka priecājas satikt savu frizieri; viņa lūdz kaimiņiem atļauju izvest pastaigā viņu suņus; ģimenē pat joko, ka reiz meitene mēģinājusi izcept dzimšanas dienas torti pastniekam. Tātad Deizija ir meitene, kas izmisīgi vēlas būt saskarsmē ar kādu. Tikai viņas dzīvē nav neviena, kurš patiesi interesētos par viņu, jo īpaši tas sakāms par vecākiem. Un tas patiešām salauž viņas sirdi. Taču ir zināms arī tas, ka tādējādi viņa kļūst par ikonu.

Mēs mīlam salauztus, skaistus cilvēkus. Un nav daudz tādu, kas būtu tik *acīm redzami* salauzti un *klasiski* skaisti kā Deizija Džonsa.

Galū galā ir tikai loģiski, ka Deizija atrod sev vietu Sansetstraipā – spozmes pilnajā, tomēr netīrajā vietā.

DEIZIJA DŽONSA (grupas “Deizija Džonsa & *The Six*” dziedātāja): No savām mājām uz Straipu es itin vienkārši varēju aiziet kājām. Man bija apmēram četrpadsmit gadu, bija apnicis tupēt istabā, prātojot, ko gan varētu pasākt. Biju pārāk jauna, lai drīkstētu uzturēties bāros un klubos, bet es turp gāju tik un tā.

Atceros, kā izlūdzos cigareti no grupas *Byrds* tehniskā darbinieka. Toreiz biju vēl pavisam jauniņa, bet ļoti ātri attapu, ka cilvēki uzskata tevi par vecāku, ja neesi uzvilkusi krūšturi. Reizēm es apsēju galvas lakatiņu tā, kā to mēdza darīt stilīgās meičas. Gribēju līdzināties grūpijām, kas pulcējās uz ietves, gaidot

savus elkus. Viņām bija marihuānas kāši, alkohola blašķītes un viss pārējais.

Tā nu kādu vakaru pie *Whisky a Go Go* es izlūdzos cigareti šim puisim, tehniskajam darbiniekam, un tā bija pirmā reize, kad smēķēju, taču es pūlējos izlikties, ka esmu to darījusi jau sazin cik ilgi. Centos apslāpēt klepu un flirtēju ar viņu, kā nu pratu. Tagad, domājot par to, man ir kauns, jo apzinos, ka noteikti biju ārkārtīgi neveikla.

Beidzot arī iznāca kāds čalis un sacīja tehniskajam: – Mums jāiet iekšā, jāuzstāda elektronika. – Tad viņš pagriezās pret mani un vaicāja: – Vai tu arī nāksi?

Tā es pirmoreiz iešmaucu naktsklubā.

Mājās neatgriezos, paliku tur līdz trijiem vai četriem rītā. Nekad iepriekš tā nebiju darījusi. Bet piepeši man bija radusies sajūta, ka es vispār eksistēju. Es biju kļuvusi par daļu no kaut kā. Vienas nakts laikā manā dzīvē bija notikušas tik spējas pārmaiņas! Es dzēru un smēķēju visu, ko vien man kāds piedāvāja.

Atgriezusies mājās, iegāju pa parādes durvīm – pamatīgi piedzērusies un apreibinājusies – un vienkārši iegāzos gultā. Esmu visai pārlicināta, ka vecāki nemaz nebija pamanījuši manu prombūtni.

Nākamajā dienā pamodos un vakarā atkal devos uz klubu. Darīju visu to pašu.

Beigu beigās Straipas naktsklubu apsargi jau pazina mani un laida iekšā, lai kur es ietu. *Whisky, London Fog, Riot House...* Nevienu neinteresēja, cik jauna patiesībā vēl biju.

GREGS MAKGINESS (bijušais *Continental Hyatt House* konsjeržs): Nu, jāteic, ka nemaz nezinu, cik ilgi Deizija slaidījās ap *Hyatt House*, līdz es viņu pamanīju. Bet labi atceros pirmo reizi, kad viņu ievēroju. Tobrīd es runāju pa telefonu, un tad ienāca

ši neprātīgi garā, neprātīgi kaulainā meitene ar tām kuplajām matu cirtām. Un tās acis! Lielākās, apaļākās un zilākās, kādas savā dzīvē biju redzējis, tas nu man jāatzīst. Un viņa smaidīja. Plati, plati smaidīja. Viņa ienāca, turēdamās pie rokas kādam puisim. Es gan neatceros, kas viņš bija.

Tolaik Straipā apgrozījās daudz meiteņu, viņas visas bija ļoti jaunas, bet pūlējās izlikties vecākas. Savukārt Deizija bija tāda, kāda bija. Nešķīta, ka viņa censtos izlikties par kādu citu. Viņa bija pati.

Pēc tam es ievēroju, ka viņa itin bieži ierodas viesnīcā. Deizija vienmēr smējās, nekad neizskatījās garlaikota vai pārgurusi. Vismaz toreiz, kad pazinu viņu. Gandrīz likās, ka vēroju Bembiju, kas mācās staigāt. Viņa bija patiešām naiva un viegli ievainojama, taču varēja manīt, ka viņā ir kaut kas īpašs.

Godīgi sakot, biju noraizējies par viņu. Tik daudz vīriešu medija jaunas meitenes! Pāri par trīsdesmit gadus vecas rokzvaigznes gulēja ar pusaudzēm. Es nesaku, ka tas bija labi, vienkārši saku, ka tā tas bija. Cik gadu bija Lorijai Matiksai, kad viņa bija ar Džimiju Peidžu? Un Igijs Pops ar Seiblu Staru? Viņš par to dziedāja, lielījās ar to.

Ja runājam par Deiziju... visi – dziedātāji, ģitāristi, tehniskie darbinieki... Uz viņu skatījās visi. Ikreiz, kad viņu redzēju, tā bija. Un es mēģināju rūpēties par to, lai viņai viss būtu labi. Es pieskatīju viņu, cik varēju. Man Deizija patiešām patika. Viņa bija foršāka par to, kas notika viņai apkārt.

DEIZIJA: Mācība par seksu un mīlestību bija skarba. Tie vīrieši ņēma, ko gribēja, un nejutās vainīgi par to, ka viņus interesē tikai tā viena tevis daļa.

Domāju, ka bija meitenes... mākslinieces, meiteņu grupa *GTO*... varbūt viņas netika izmantotas, nezinu. Taču man sākumā neklājās viegli.

Es zaudēju nevainību ar kādu, kurš... patiesībā nemaz nav svarīgi, kurš tas bija. Vecāks par mani. Bundzinieks. Mēs bijām *Riot House* vestibilā, viņš uzaicināja mani augšā iepazīties tuvāk. Teica, ka esmu viņa sapņu meitene.

Es piekritu galvenokārt tāpēc, ka viņš bija pamanījis mani. Es ļoti vēlējos, lai kāds mani ievēro, izceļ kā īpašu. Izmisīgi gribēju, lai kāds interesētos par mani.

Pat nepaguvu attapties, kad mēs jau bijām viņa gultā. Viņš vaicāja, vai apzinos, ko daru. Es atbildēju apstiprinoši, lai gan patiesībā neapzinājos vis. Visi sprieda par brīvo mīlestību, par to, cik sekss ir labs. Visiem foršajiem un stilīgajiem patika sekss.

Es visu laiku skatījos griestos, gaidīdama, kad viņš beigs. Zināju, ka man vajadzētu kustēties, taču gulēju pavisam rāma, baidīdamās to darīt. Vienīgo skaņu, kas bija dzirdama istabā, radija mūsu drēbju rīvēšanās pret gultas pārklāju.

Man nebija ne jausmas, ko īsti daru un kāpēc daru to, ko nemaz nevēlos. Tagad manā dzīvē ir bijuši ļoti daudzi terapijas seansi. Sakot "ļoti daudzi", es tieši tā arī domāju. Tagad es saprotu. Es sevi redzu pat ļoti skaidri. Man gribējās būt pie šiem vīriešiem, šīm zvaigznēm, jo es nezināju citu veidu, kā būt nozīmīgai. Un biju secinājusi, ka man ir jāizdabā viņiem, ja vēlos palikt.

Kad bija beidzis, viņš piecēlās. Es pavilku uz leju kleitas apakšmalu.

Viņš teica: – Ja tagad gribi iet atpakaļ pie saviem draugiem, ej vien. Viss kārtībā.

Man nemaz nebija draugu, bet es sapratu, ko šie vārdi nozīmē. Man bija jāiet prom. Un es aizgāju.

Viņš nekad vairs ar mani nerunāja.

SIMONA DŽEKSONE (disko zvaigzne): Kādu nakti es ieraudzīju Deiziju uz deju grīdas *Whisky* klubā. Viņu redzēja visi. Skatieni

pievērsās tikai viņai. Pārējā pasaule šķita sudrabaina, bet Deizija bija zelts.

DEIZIJA: Simona kļuva par manu labāko draudzeni.

SIMONA: Es ņēmu Deiziju sev līdzī visur. Man nekad nebija bijis māšas.

Atceros, tas bija Sansetstraipas nemieru laikā, mēs visi devāmies uz "Pandoru", lai protestētu pret komandantstundu un policiju. Mēs ar Deiziju piedalījāmies protesta akcijā, tur iepazīnāmies ar dažiem aktieriem un tad kopā gājām uz restorānu *Barney's Beanery* uzdzīvot. Pēc tam devāmies pie kāda puīša uz mājām. Deizija atslēdzās tā čaļa mājas iekšpagalmā. Mēs tur palikām līdz pat nākamās dienas pēcpusdienai. Viņai bija varbūt piecpadsmit gadu, man – laikam deviņpadsmit. Es vairākkārt iedomājos: "Vai tiešām tikai man rūp, kas notiek ar šo meiteni?"

Mēs visi tolaik lietojām kaut ko apreibinošu. Pat Deizija, lai cik jauna bija. Bet, ja gribēji palikt tievs, izdēdējis un būt nomodā visu nakti, nācās kaut ko lietot. Galvenokārt benzdrīnu vai "melnās skaistules" – amfetamīna kapsulas.

DEIZIJA: Tabletes, kas veicina svara samazināšanos, bija viegla izvēle. Tā vispār nešķīta kā izvēle. Iesākumā es nemaz nejutu, ka mēs apreibināmies. Ar kokaīnu bija tāpat. Ja tas bija pieejams, tu vienkārši ņēmi savu devu. Cilvēki pat neiedomājās, ka varētu veidoties pieradums. Kaut kas tāds nevienam ne prātā nenāca.

SIMONA: Mans producents nopirka man māju Lauru kanjonā. Viņš gribēja gulēt ar mani. Es viņam atteicu, bet viņš tik un tā nopirka man to māju. Deizija ievācās dzīvot pie manis, un beigu beigās mēs sešus mēnešus gulējām vienā gultā. Tāpēc es kā pirmavots varu jums pavēstīt, ka tā meitene nekad nebija

aizmigusi. Četros no rīta es mēģināju iemigt, bet Deizija negribēja, ka izslēdzu gaismu, citādi viņa nevarēja lasīt.

DEIZIJA: Mani gadiem ilgi mocīja bezmiegs, pat bērnbā. Vienpadsmitos naktī es vēl biju nomodā un teicu, ka nejūtos nogurusi, bet vecāki kļiedza uz mani, lai taču vienreiz eju gulēt. Tāpēc pusnaktī es vienmēr meklēju, ko varētu darīt, nesaceļot lieku troksni. Mammai bija daudz milas romānu, tā nu es sāku lasīt tos. Divos naktī, kad lejasstāvā vecāku sarīkotā ballīte vēl ritēja pilnā sparā, es sēdēju gultā, gaisma bija ieslēgta, un lasīju “Doktoru Živago” vai “Peitonpleisu”.

Pamazām tas kļuva par ieradumu. Es biju gatava lasīt visu, kas vien gadījās pa rokai. Nebiju izvēlīga. Trilleri, detektīvmāni, zinātniskā fantastika.

Apmēram tad, kad pārcēlos pie Simonas, es kādu dienu Bičvudas kanjonā ceļa malā atradu kasti ar grāmatām – vēsturisku personu biogrāfijām. Un īsā laikā izlasīju tās visas.

SIMONA: Starp citu, tieši Deizijas dēļ es sāku izmantot miega masku. (*Smejas.*) Un pēc tam turpināju to lietot, jo tas izskatījās šiki.

DEIZIJA: Kad biju nodzīvojusi pie Simonas divas nedēļas, devos uz mājām, lai paņemtu vairāk drēbju. Mans tēvs vaicāja: – Vai tu šorīt salauzi kafijas automātu?

Es attraucu: – Tēt, es šeit nemaz nedzīvoju.

SIMONA: Pateicu Deizijai, ka viņa var dzīvot ar mani, bet ir viens noteikums: viņa nedrīkst pamest mācības.

DEIZIJA: Vidusskolā man neklājās viegli. Zināju: lai iegūtu A vērtējumu, ir jādara tieši tā, kā liek pasniedzēji. Taču zināju

arī to, ka ļoti daudz no tā, ko mums stāsta un liek mācīties, ir tīrās muļķības. Atceros, reiz man bija jāraksta eseja par to, kā Kolumbs atklāja Ameriku, bet es uzrakstīju, kā Kolumbs neatklāja Ameriku. Jo viņš taču neatklāja! Dabūju F vērtējumu.

Es sacīju pasniedzējai: – Bet man taču ir taisnība.

Uz to viņa atbildēja: – Tu neizpildīji uzdevumu.

SIMONA: Viņai bija spožs prāts, bet, šķiet, pasniedzēji to nepamanīja.

DEIZIJA: Cilvēki allaž apgalvo, ka es neesot absolvējusi vidusskolu, taču es esmu to pabeigusi. Kad gāju pāri skatuvei, lai saņemtu diplomu, Simona man uzgavilēja. Viņa ļoti lepojās ar mani. Un arī es sāku lepoties ar sevi. Tajā vakarā izņēmu diplomu no rāmja, salocīju to un izmantoju par grāmatzīmi. Tobrīd lasīju “Leļļu ieleju”.

SIMONA: Mans pirmais albums piedzīvoja neveiksmi, un ierakstu studija atteicās no manis. Producents izmeta mūs abas no mājas. Es sāku strādāt par viesmīli un apmetos pie savas māsiņas Leimertpārkā. Deizijai nācās atgriezties pie vecākiem.

DEIZIJA: Es vienkārši sasaiņoju savas mantas un taisnā ceļā braucu uz vecāku mājām. Kad iegāju pa parādes durvīm, mamma, smēķēdama cigareti, sarunājās pa telefonu.

– Čau, esmu atgriezusies! – es sacīju.

Viņa atbildēja: – Mums ir jauns dīvāns. – Un pēc tam turpināja telefonsarunu.

SIMONA: Deizija savu skaistumu ir mantojusi no mātes. Žanna bija pasakaina. Atceros, ka dažas reizes tikāmies. Lielas acis, ļoti pilnīgas lūpas. No viņas strāvoja jutekliskums. Cilvēki vienmēr

sacīja Deizijai, ka viņa līdzinās savai mātei. Jā, viņas izskatījās līdzīgas, taču es Deiziju pazinu pietiekami labi, lai neteiktu viņai šādus vārdus.

Man liekas, reiz pateicu: – Tava mamma ir skaista.

Deizija atbildēja: – Jā, skaista. Bet tas arī viss.

DEIZIJA: Kad mūs izmeta no Simonas mājas, es pirmo reizi aptvēru, ka nevaru tā dzīvot pie citiem cilvēkiem. Manuprāt, tolaik man bija septiņpadsmit gadu. Tā bija pirmā reize, kad iedomājos, vai man ir kāds mērķis.

SIMONA: Reizēm Deizija manās mājās dziedāja, mazgājoties dušā vai mazgājot traukus. Dzirdēju viņu dziedam Dženisas Džoplīnas un Džonija Keša dziesmas. Viņai patika dziedāt “*Mercedes Benz*”, un viņas izpildījums izklausījās labāks par jebkuru citu. Es mēģināju atkal tikt pie kādas ieraksta iespējas, smagi strādāju, gāju pie vokālā pedagoga, bet Deizijai viss izdevās viegli, kā pats no sevis. Man būtu gribējies viņu ienīst par to. Bet Deiziju ir grūti ienīst.

DEIZIJA: Viena no manām mīļākajām atmiņām... Mēs ar Simonu braucām pa *La Cienega* bulvāri, visticamāk, manā *BMW*. Tagad tur ir milzīgs iepirkšanās centrs, bet toreiz bija ierakstu studija. Pat nezinu, kurp mēs braucām; varbūt uz *Jan's* iestādījumu pēc sviestmaizēm. Mēs klausījāmies dziesmu “*You've Got a Friend*” no albuma “*Tapestry*” un dziedājām pilnā balsī. Reizē ar Kerolu Kingu. Taču todien es arī nopietni ieklausījos dziesmas vārdos, patiešām izjutu tos. Tā dziesma manī aizvien uzjunda pateicības jūtas pret viņu. Pret Simonu.

Pārlicība, ka pasaulē ir cilvēks, kurš tevis labā būtu gatavs darīt visu un kura labā tu pats būtu gatavs darīt visu, sniedz mieru. Ar Simonu man tāda pārlicība bija. Pirmo reizi mūžā.

Mašīnā, klausoties to dziesmu, kļuva mazliet raudulīga. Pagriezos pret Simonu, jau grasīdamās kaut ko sacīt, bet viņa pamāja ar galvu un noteica: – Es arī.

SIMONA: Uzskatīju, ka tā ir mana misija – panākt, lai Deizija liek lietā savu balsi. Taču viņa nebija gatava darīt neko tādu, ko pati negribētu. Viņai tobrīd bija īsts veiksmes laiks. Kad iepazināmies, viņa vēl aizvien bija nedaudz naiva, bet ar laiku (*iesmejas*), sacīsim tā... viņa apbružājās.

DEIZIJA: Tolaik es satikos ar pāris puisiem, ieskaitot Vaiatu Stounu no *The Breeze*. Bet manas jūtas pret viņu nebija tādas pašas kā viņa jūtas pret mani.

Kādu nakti mēs sēdējām uz jumta... tajā mājā, kurā atradās viņa dzīvoklis. Mums pavērās skats uz visu Santamoniku, mēs smēķējām kāsi, un Vaiats sacīja: – Es ļoti mīlu tevi un nekādi nevaru saprast, kāpēc tu nemīli mani.

Es atbildēju: – Es mīlu tevi tik stipri, cik vien esmu gatava kādu mīlēt. – Tā bija taisnība. Tobrīd patiešām nebiju gatava kļūt ievainojama. Jau ļoti jauna biju pieredzējusi, kā tas ir – būt pārāk ievainojamai. Vairs negribēju to piedzīvot.

Tajā naktī, kad Vaiats aizgāja gulēt, man miegs nemaz nenāca. Es ieraudzīju papīra lapu, uz kuras bija pierakstīta viņa topošā dziesma. Bija pilnīgi skaidrs, ka tā ir par mani. Tekstā bija runa par sarkanmati un auskaru riņķiem. Man ausu līpiņās allaž bija tieši tādi.

Piedziedājumā bija vārdi par to, ka man ir plaša sirds, taču tajā nav mīlestības. Es skatījos uz šiem vārdiem un domāju: “Tas nav pareizi. Viņš mani vispār neizprot.” Padomājusi vēl kādu brīdi, paņēmu papīru un pildspalvu. Šo to pierakstīju.

Kad Vaiats pamodās, es teicu: – Tavas dziesmas piedziedājumā vajadzētu būt aptuveni šādiem vārdiem: “Lielas acis, plaša

dvēsele, / Plaša sirds, bez apvalda, / Bet skopa viņa, mīlestību dāvājot.”

Vaiats paķēra papīra lapu un iesaucās: – Pasaki to vēlreiz!

– Tas bija tikai piemērs. Pats raksti savu sasodīto dziesmu, – es attraucu.

SIMONA: “Skopā mīla” bija grupas *The Breeze* lielākais hits. Un Vaiats izlikās, ka to sacerējis viņš viens pats.

VAIATS STOUNS (grupas *The Breeze* vadošais solists): Kāpēc man par to vaicājat? Cik daudz ūdeņu jau aiztecējis. Kurš gan to vēl atceras?

DEIZIJA: Pamazām man veidojās jauni ieradumi. Reiz brokastoju *Barney's Beanery* kopā ar puisi... viņš bija scenārists. Tolaik es brokastīs allaž pasūtīju šampanieti. Taču no rītiem vienmēr biju nogurusi, jo negulēju pietiekami daudz. Tāpēc man bija nepieciešama kafija. Protams, nevarēju pasūtīt kafiju vien, jo manī kūsāja enerģija no tabletēm, ko biju salietojušies. Un es nevarēju dzert tikai šampanieti, jo tas mani padarīja miegainu. Jūs saprotat problēmu, vai ne? Tāpēc es parasti pasūtīju *gan* šampanieti, *gan* kafiju. Abus kopā. Vietās, kur viesmīļi mani pazina, es mēdzu šo savu izvēli dēvēt par “Augšā lejā”. Kaut kas tāds, kas mani uzmundrina, un kaut kas tāds, kas mani nomierina. Tam puisim tas šķita ārkārtīgi uzjautriņoši.

Viņš teica: – Es kādreiz to kaut kur izmantošu, – pierakstīja manus vārdus uz salvetes un ielika to bikšu aizmugurējā kabatā.

Savukārt es nodomāju: “Pie joda, kāpēc gan tu iedomājies, ka es pati kādu dienu nevarētu to izmantot?” Protams, tas parādījās viņa nākamajā filmā.

Tolaik tā notika. Man bija lemts kļūt par iedvesmu vīriešu izcilajām idejām.

Nu ko... pie velna ar to visu!
Tāpēc es sāku rakstīt pati savas dziesmas.

SIMONA: Vienīgi es iedrošināju Deiziju izmantot talantu, radīt kaut ko pašai. Visi pārējie, izmantojot viņas dotības, mēģināja radīt kaut ko sev.

DEIZIJA: Man nebija nekādas intereses būt par kāda cita mūzu.
Es neesmu mūza.

Es pati esmu kaut kas.
Sasodīts. Punkts un stāsta beigas.